

Renz geeft pure dans eigen accent

Dans

Dreamlands door Kobalt Works.

Choreografie Arco Renz. Muziek Marc Appart. 19/7, Bellevue, Amsterdam.

Ze zijn actueel, choreografen die dansstijlen vermengen om te komen tot een nieuwe taal. Ook in Julidans. Akram Khan brak vorig jaar door met zijn eigentijdse gebruik van de klassiek-Indiase kathak (en kon nu, vanwege dat succes, in de schouwburg doordringen met traditionele kathak). Salaria Sanou en Seydou Boro toonden dat moderne dans uit Burkina Faso een spons van westerse en traditioneel Afrikaanse technieken is. Hekkenlouter Arco Renz – in Nederland slechts te zien geweest tijdens het festival Something Raw in de NESTheaters – verraste met het op Balinese dans geïnspireerde *Dreamlands*.

Renz choreografeert sinds 1997. Door zijn studies dans (bij Anne Teresa De Keersmaeker) en theaterwetenschap en ervaring als performer bij Robert Wilson, weet hij steeds eigenzinniger en minder dogmatisch werk af te leveren. Renz is een liefhebber van pure dans die graag goochelt met de

factoren tijd, ruimte en dynamiek. Maar hij wil gelukkig ook voorkomen dat zijn abstracte benadering van beweging en betekenisvorming bloedeloos wordt.

De opening van *Dreamlands*, een wereldpremière, gaat meteen al door merg en been: een Balinese danseres (samen met een Taiwanese de enige Aziaten in de voorstelling) zingt hoog en schel.

met een eigentijdse, repetitieve compositie vol vervormde gamelan-citaten.

Aanvankelijk domineert de vorm van de cirkel en bewegen de zes op de plaats. Heel subtiel worden ze om beurten uitgelicht of staan opeens alle neuzen dezelfde kant op. Prachtig hoe dezelfde bewegingsfrases eindeloos doorvloeien. Vooral het bovenlijf met zijn sierlijke armen en gedraai om de eigen as springt in het oog. Geleidelijk echter dringt die andere, minder zachte kwaliteit van Balinese dans op de voorgrond: de écriture automatique holt.

De cirkel buigt om tot rechte lijn. Trio's duiken op, een duet splitst zich af. Hoekig is de heup die knikt, de arm die buigt of de hand die uitschiet. Het lijkt wel of een rukwind de lijven beroert. De Aziatische danseressen zijn in deze opvallend meer gearticuleerd. Steeds meer worden het hele lichaam en de hele ruimte gebruikt. Steeds sneller ook.

Dreamlands is een hechte groepscompositie met hier en daar een persoonlijk accent. In deze mooie (droom)wereld zijn saamhorigheid en vrijheid één.

Mirjam van der Linden

Julidans

2003

Een scherp contrast met de trage zwartwit videobeelden van een jongetje in de branding. Waar haar verhaal precies over gaat, de anekdote, kan de gemiddelde toeschouwer niet begrijpen. Maar dat het urgentie heeft, is zonneklaar.

Dreamlands werkt bij vlaggenhallucinerend. Zelfs zaterdagavond, toen door een technisch defect vloeren en muren na het begin verstoken bleven van projecties. Gekleed in luchtig blauw en bruin gaan de vier danseressen en twee dansers (onder wie Renz zelf) een uitputtende dialoog aan